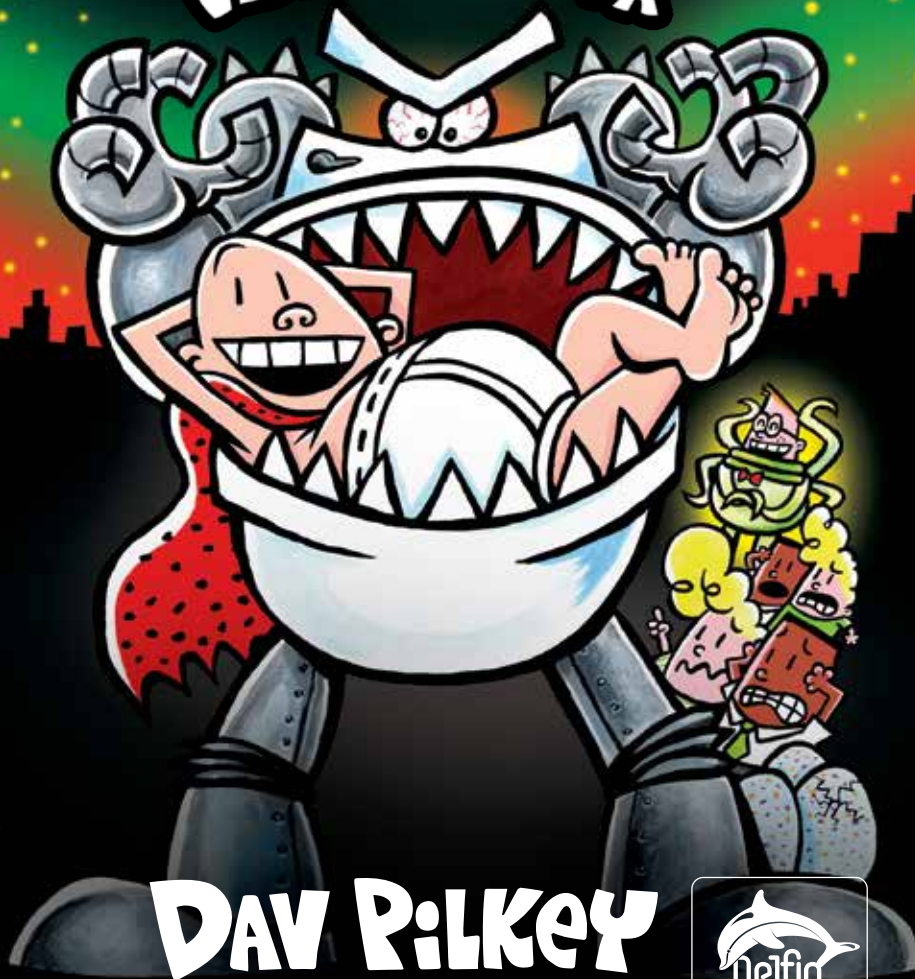

ALSÓGATYÁS KAPITÁNY

ÉS A BESZÉLŐ VÉCÉCSÉSZÉK
VESZEDELMEK
VISSZAVÁGÁSA

DAV PILKEY

Delfin
KÖNYVEK

TURBÓ GALIBA!

Amikor már éppen azt hinné az ember, hogy nyugodtan öblíthet, a Turbóvéccésésze 2000 visszavág! A vérengző árnyékszék, amely arról ismert, hogy mindenkit felfal, aki az útjába kerül, igazán éhesen, mégpedig BOSSZÚRA éhesen érkezik! Szerencsére az emberiség sorsa ismét George és Harold, valamint bosszantó nemezisük, Melvin Sneedly kezében van. Vajon felülkerekedik a gatyagumi ereje? Vagy a bámulatos Alsógatyás Kapitány mindörökre eltűnik a lefolyóban?

LAPOZÓS MOZIVAL!

A világhírű, szuper animációs technika, amivel te lehetsz az, aki irányítja az eseményeket!

„Ez minden idők legdurvább véccés csatája! George és Harold megint kitétek magukért, és az a fordulat a végén!” **Máté**

„Alsógatyás Kapitányra mindig számíthatunk! Folyamatosan hangosan nevettem, és komolyan kedvet kaptam egy kis időutazáshoz.” **Bence**

ALSÓGATYÁS KAPITÁNY

ÉS A BESZÉLŐ VÉCÉCSÉSZÉK
VESZEDELMEK
VISSZAVÁGÁSA

— részlet —

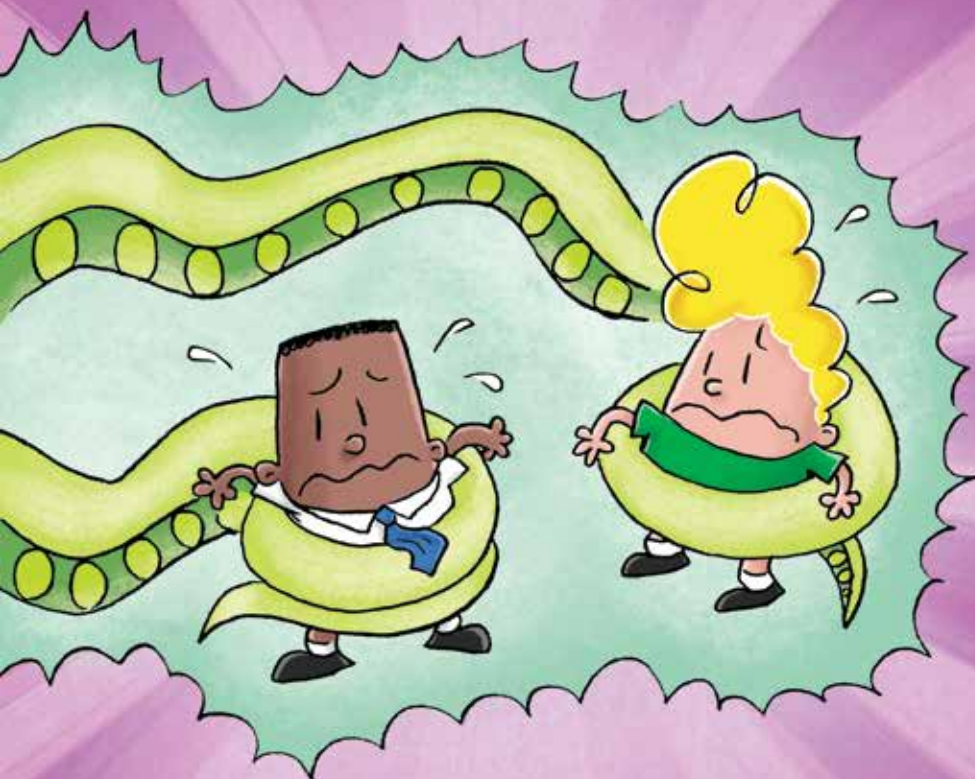

DAV PILKEY

1. FEJEZET

GEORGE ÉS HAROLD

Íme George Beard és Harold Hutchins. George a bal oldali, nyakkendőös, tüsi hajú fiú, Harold a jobb oldali, pólóban, rendetlen frizurával. Mostantól tartsátok ezt észben!

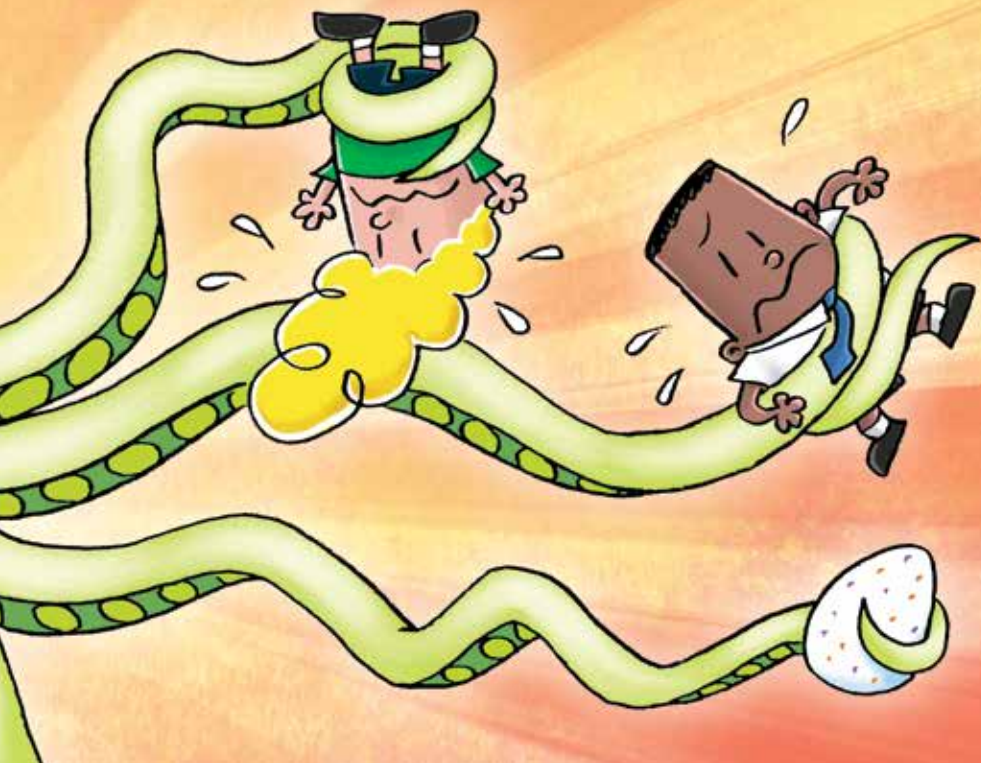
Ha nem értitek egészen, mi is folyik itt, ne aggódjatok. Ők sem értik. Tudjátok, George-nak, Haroldnak és Alsógatyás Kapitánynak nemrég egy elképesztő kalandban volt részük, amely kaland a dinoszauruszok korában kezdődött, és az iskolájukban ért véget – negyven év múlva a jövőben. Most, köszönhetően Melvin Sneedlynek (az árulkodó zseninek) meg a sötétben foszforeszkáló időutazó robottintahal-öltönyének, valamennyien visszafelé robognak az időben. Vissza egy réges-régen volt múltba, abba az unalmas, ódivatú korszakba, amelyet jelenként ismerünk.

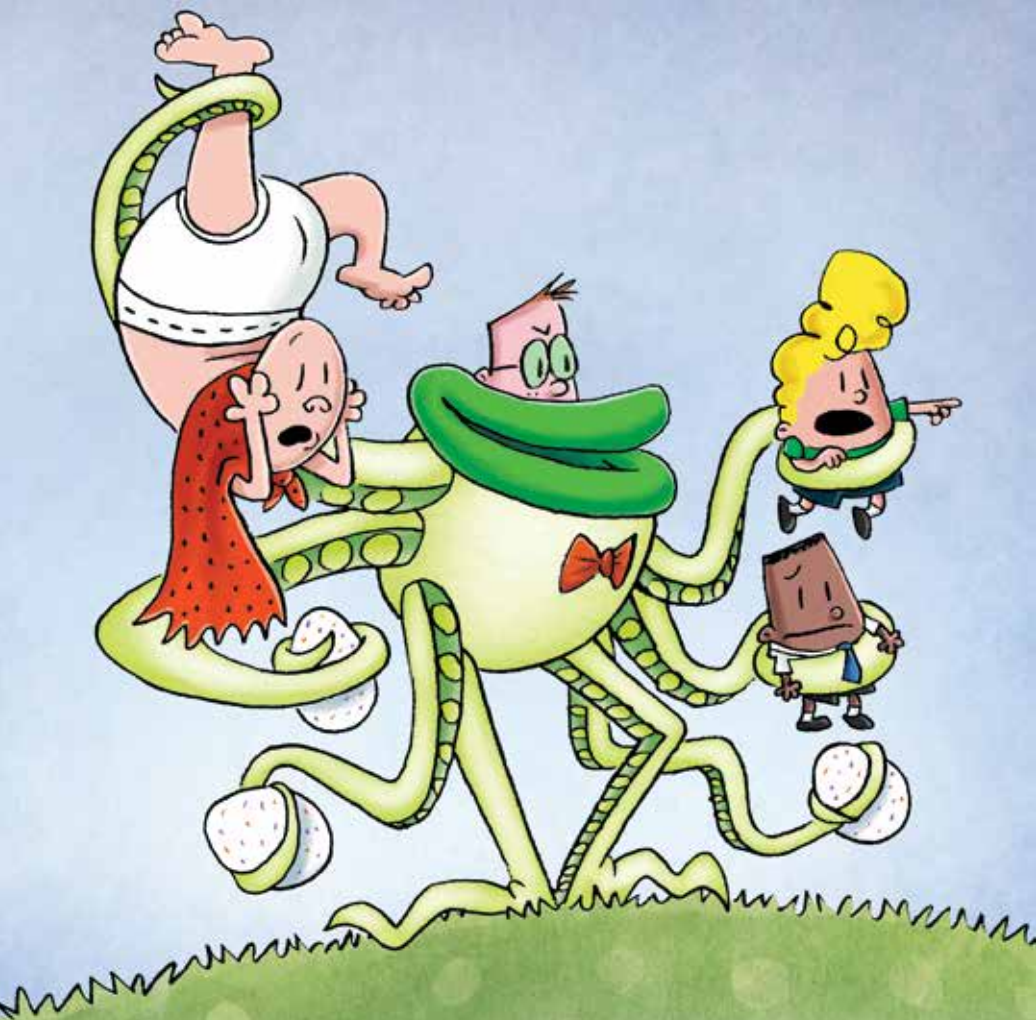

Ó, majdnem elfelejtettem! Velük utazott három, lila alapon narancssárgán pettyezett tojás, melyet pterodaktilusz pajtásuk, Rágcsa rakott, aki a másik pajtásukkal – Suluval, a bionikus hörcsöggel – karöltve az imént megmentette a világot, és egyszersmind megteremtett minden általunk ismert életet.

Értitek? Nem is volt ez annyira érthetetlen, ugye?

Melvin sötétben foszforeszkáló, időutazó robottintahal-öltönye színpompás, szemet kápráztató elektromos villódzás közepette száguldott hátrafelé negyven évet az időben.

Aztán hirtelen minden megállt. George és Harold körbepillantottak.

– Hé! – szólalt meg Harold. – Még mindig itt vagyunk az iskolában.

– Úgy van – mondta Melvin. – Csak most negyven évvel és egy nappal korábban.

– Hé, odanézz! – szólalt meg George, lemutatva az iskolára. – Az ott Kerge meg a Robotnadrágja.

– Jaj, ne, már megint – nyögte Harold.

– Nyugi – mondta Melvin, miközben zöld fény villant elő a könyvtáráblakból. – Olyasvalamit néztek, ami tegnap történt, emlékeztek?

– Ó, igen – felelte Harold. – Odafent voltunk a könyvtárban. Éppen az előbb tűntünk el a lila klotyóban!

– Úgy van – mondta George. – És Kerge éppen készül utánunk jönni. Most már bármelyik pillanatban indulhat.

Hirtelen sercegő, kék fény lövellt ki a Robotnadrágból, és még mielőtt annyit mondhatott volna az ember, hogy „tekervényes cselekménybonyolítás”, eltűnt a déli ködben.

– Jól van – mondta Melvin. – Tessék. Hipp-hopp, már itthon is vagytok. Fogjátok a drágalátos tojásaitokat, és eredjeteK dolgotokra!

– Várj egy pillanatot! – szólalt meg George. – A zsaruk nem keresnek bennünket még mindig?

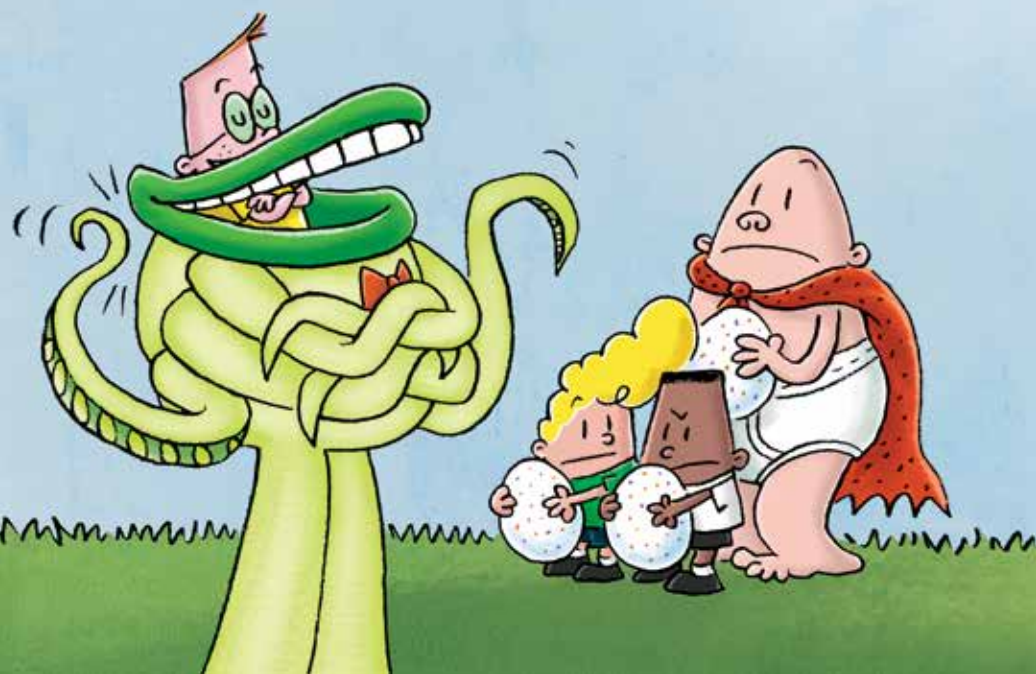
– Az ám – szólalt meg Harold. – Nem hiszik még mindig azt, hogy mi raboltuk ki a bankot?

– Már nem – felelte büszkén Melvin, megpaskolva a saját hátát az egyik mechanikus csápjával. – Szerencsére ott volt a garázsunkban ez a sötétben foszforeszkáló, időutazó robottintahal-öltöny. Visszamentem vele az időben, és meghekkeltem a bank számítógépét.

– Hogyhogy? – kérdezte Harold.

– Nem nagy ügy – mondta Melvin.

– Módosítottam egy kicsit a biztonsági kamera felvételein. Csak ne növezzetek mostanában bajuszt meg szakállt, és akkor minden rendben lesz.

– Ejha – jegyezte meg Harold.

– Melvin Sneedly megmentett bennünket.
Nem tudom ehinni!

– Aha, én nem értem ezt, Melvin – mondta George gyanakvón. – Te mindig is utáltál bennünket. Hogyhogy hirtelen ilyen jóságos lettél hozzánk?

– Ó, megvan rá az okom – felelte Melvin.

– Megvan rá az okom.

És Melvinnek valóban megvolt az oka. Egy egész évre való oka volt. Mielőtt azonban azt a történetet elmesélhetném nektek, el kell mesélnem *ezt* a történetet...

2. FEJEZET

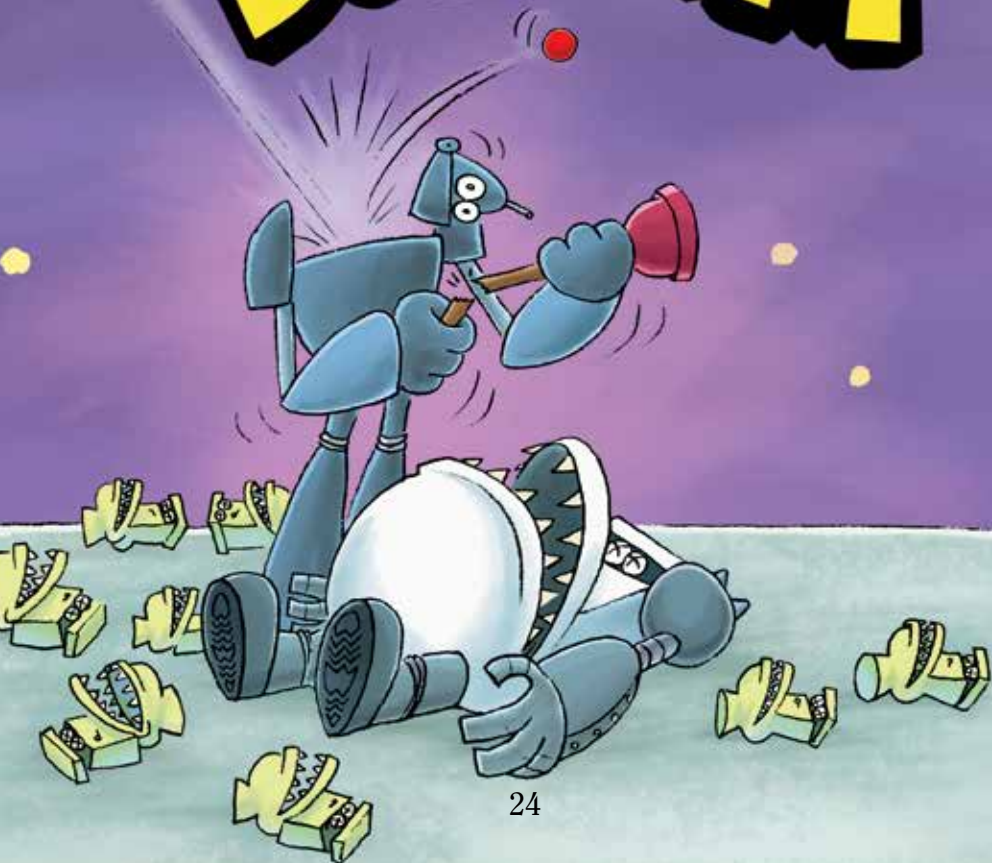
NEM UTÁLATOS, AMIKOR EGY FOCILABDA ELTALÁLJA AZ URÁNUSZT?

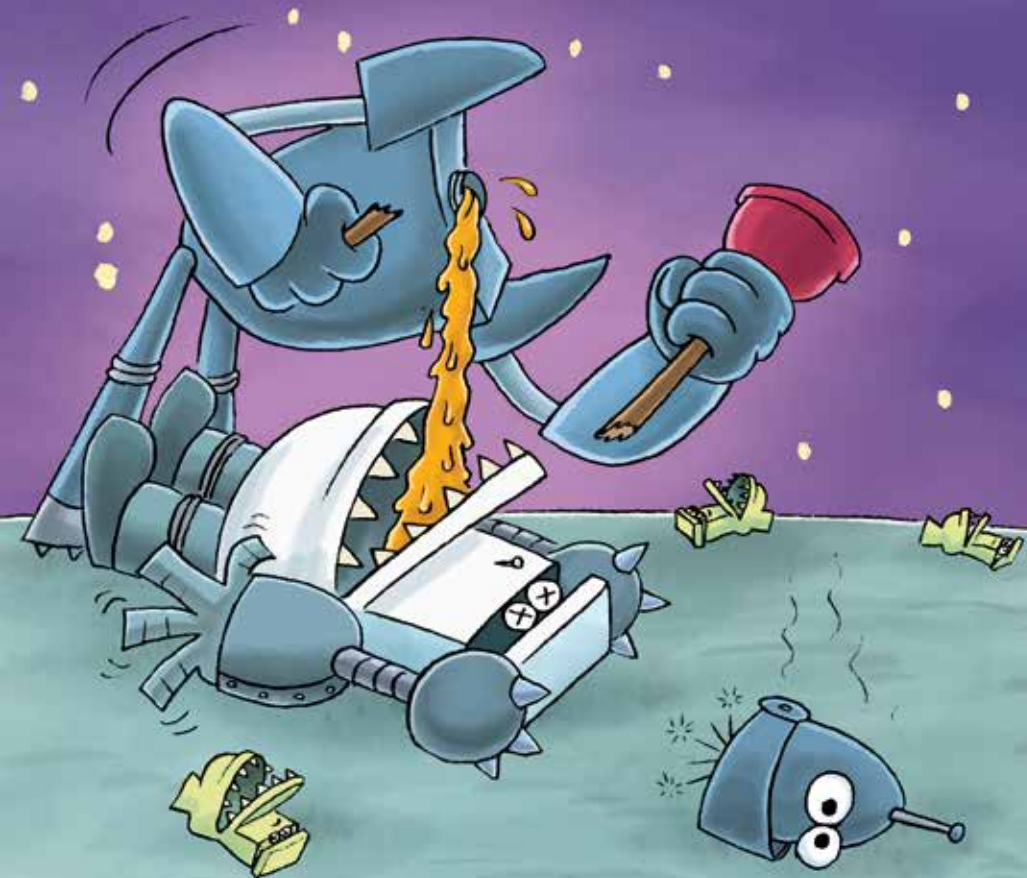
Valahol a naprendszerünk legmélyebb, legsötétebb szegletében egy piros, gumi focilabda szelte zizzenve a világűrt. A világ legkiválóbb tudósai közül egy sem tudta megmagyarázni, hogy honnan jön, vagy miért száguld az Uránusz felé, de a legutóbbi öt és fél könyvön keresztül a jelenlegi pályáján haladt, és semmi sem állíthatta meg.

A száguldó focilabda egyre közelebb ért egy kicsiny halom porcelán borzasztósághoz, ami a jeges, nevetséges nevű bolygó felszínén hevert. A halom mögött árgusan figyelő tekintettel egy robotórszem állt, aki a Hihetetlen Pumpás Robot néven volt ismert. A focilabda egyre sebesebben suhant feléjük, mígnem végül...

BUMMM

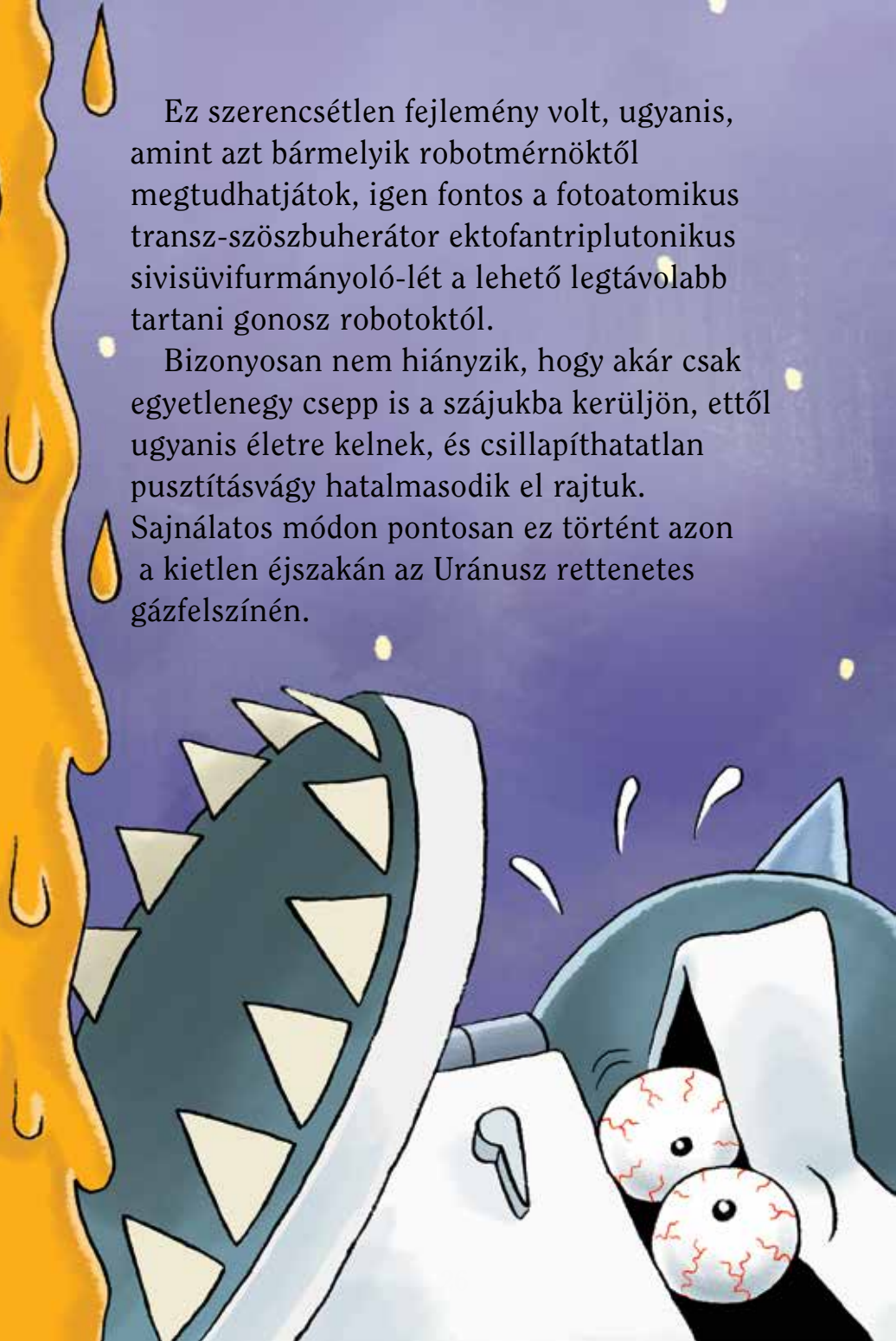

Az erő, amivel a piros gumi focilabda telibe trafálta, azonmód leszakította a Hihetetlen Pumpás Robot fejét. A lefejezett őrző-védő enyhén előretántorodott, miközben fotoatomikus transz-szöszbuherátor ektofantriplutonikus sivisüvifurmányoló-lé cseppjei fröccsentek ki a csonkolt nyaka helyén támadt lyukból, és lassan lefelé szivárogtak a Turbóvédecésze 2000 tátongó szájába.

Ez szerencsétlen fejlemény volt, ugyanis, amint azt bármelyik robotmérnöktől megtudhatjátok, igen fontos a fotoatomikus transz-szöszbuherátor ektofantriplutonikus siviüvifurmányoló-lét a lehető legtávolabb tartani gonosz robotoktól.

Bizonyosan nem hiányzik, hogy akár csak egyetlenegy csepp is a szájukba kerüljön, ettől ugyanis életre kelnek, és csillapíthatatlan pusztításvágy hatalmasodik el rajtuk.

Sajnálatos módon pontosan ez történt azon a kietlen éjszakán az Uránusz rettenetes gázfelszínén.

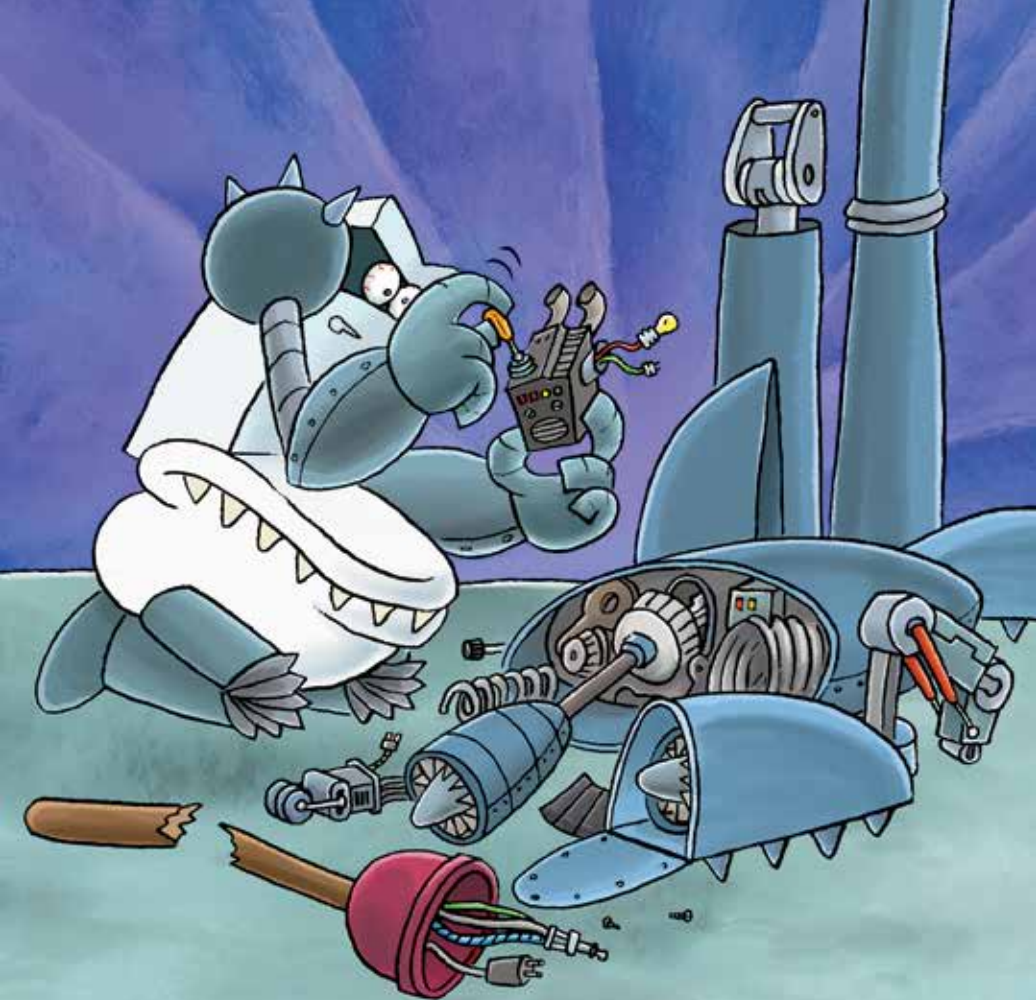
A Turbóvécécsésze 2000 düleddt, véreres szeme felnyílt, és vadul forgott ide-oda. A hatalmas bal karja csikordulva felemelkedett, és megdörzsölte a fájdalmasan lüktető porcelánfedele oldalát.

– Hol az ördögben vagyok? – szólalt meg, körbejártva a pillantását elesett társain. Esetlenül, nyikorogva talpra kecmertget, és szemügyre vette a fej nélküli kupacot, amely egykor a Hihetetlen Pumpás Robot volt. Aztán eszébe jutott minden. Az ütközet. A vereség. A megaláztatás.

Nem telt sok időbe, és a Turbóvéccésze 2000 fejében egytől egyig összeállt minden esemény, amelyek folyamányaképpen a beszélő véccészék alkotta hadseregével erre a dermedt, dühítő sorsra jutott.

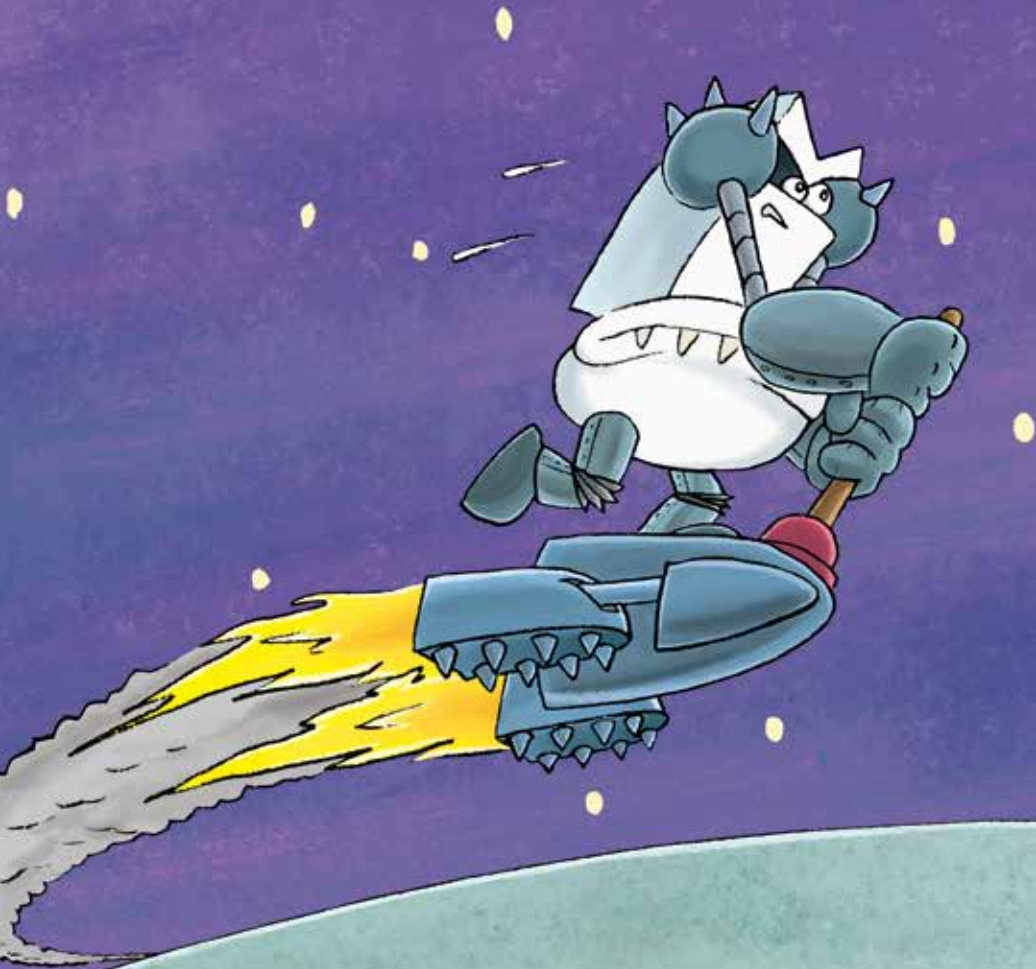
– Elégtételt kell vennem – jelentette ki, szorosan összepréselve a borotvaéles porcelánfogait. – Bosszút kell állnom minden elesett társamért!

Szerencséjére robot volt, ami azt jelentette, hogy rendelkezett némi jártassággal a gépészmérnöki tudományokban.

Nem tartott sokáig, hogy szétszedje a Pumpás Robotot, és a darabjait átrendezve, az ősellensége újrahasznosított alkatrészeiből egy repülő rakétamotort hozzon létre.

Már csak az volt hátra, hogy megtegye a hosszú utat az Uránusztól a Földre. Majdnem három teljes oldal szükségeltetett ahhoz, hogy a Turbóvéccsésze 2000 az út végére érjen. És amikor megérkezik, háborút fog indítani a Földön élő jó emberek ellen. Háborút, amely alapjaiban fenyegeti majd a bolygónkat. Mielőtt azonban azt a történetet elmesélhetném nektek, el kell mesélnem *ezt* a történetet...